

[Erik Eriksen.]

herren og også vil give langt flere lejligheder for en langt mindre statsfinansiering.

Jeg kunne i denne forbindelse have lyst til at henlede opmærksomheden på de ændrede signaler i norsk og svensk politik på dette område. Den svenske regering har for nylig fremsat forslag, som ikke blot mindsker støtten til det fremtidige boligbyggeri; den skærer også ned på støtten til alt boligbyggeri, der er opført siden 1940. Rentefoden sættes op, og afdragene fremskyndes gennem afkortning af lånenes løbetid. I Norge er man inde på de samme tanker, men samler sine anstrengelser om de fremtidige lån. Den svenske regering har også fremsat forslag om forhøjet huslejetilskud til børnerige familier, idet man samtidig sløjfer huslejekontrollen for alle ejendomme, der er bygget med statsstøtte.

Så vidt jeg har fået oplyst, er der også i England og Holland fra regeringsside fremsat forslag til en meget realistisk huslejepolitik, og det er forslag, som er fremsat af regeringer med højst forskellig partifarve; en enkelt er konservativ, men de fleste er enten helt eller delvis socialdemokratiske. Dette, at vi ser på, hvad der sker i andre lande, kan dog måske også for os antyde et og andet.

Boligstøtten er måske nok den vigtigste blandt tilskudsordningerne; men der er mange andre, som må tages op til ny prøvelse. Jeg vil gerne gøre den rent principielle bemærkning, at for mig at se tegner fremtiden sig således, at vi tvinges til at følge det ledende princip, som også er sundt, at borgerne må betale den pris for varerne, som det koster at fremstille dem. Vi kan hverken i den øjeblikkelige situation eller med henblik på fremtiden blive ved at læsse byrderne over på den næste generation. Jeg mener, at dette må være ledetråden.

Det næste, jeg vil pege på, er skattepolitikken. Også vi ønsker en skattereform, men ikke i den skikkelse, hvori regeringen ønsker den. For det første står det helt klart, at vi må bevare skattefradragsretten, og jeg er overbevist om, at ikke blot flertallet her i salen, men også flertallet i befolkningen ønsker det. Denne fradragsregel er et bolværk, som man mange steder misunder os.

Vi har også mærket os socialdemokratiets og regeringens ønsker om skat på andre

områder, f. eks. på arv, ligesom man ønsker gennemført en kapitalvindingsskat. Må jeg understrege, at her er der i virkeligheden tale om en skat på den møntforringelse, som synes at være socialdemokratiske regeringers trofaste følgesvend. Dette skatteforslag må ses i sammenhæng med det tidligere regeringsforslag om en ny grundværdistignings-skyld. Begge forslag er væsentlige og aktive led i regeringens ønsker om at nå længst muligt frem i retning af socialisering af vor økonomi. Hvis socialdemokraterne også i fremtiden får lejlighed til at bære ved til inflationsbålet, sådan som det nu er sket i to perioder efter krigen, vil pengeværdien, talværdierne, stige herhjemme, men de vil stige, uden at deres ejere er blevet rigere. Alligevel vil man altså indkassere en betydelig del af disse papirstigninger til fordel for statskassen. Det er jo en gammelkendt sag, at kan socialisering ikke ske gennem almindelig lovgivning, så sker den fortræffeligt ad skattevejen, når der er lidt håndslag. Vi må altså fra vor side kraftigt tage afstand fra en sådan politik.

Men dernæst er det for os noget meget væsentligt, at skattepolitikken rammer opsparringen mindst muligt. Jeg ville tro, at skattefrihed for en vis del af den private opsparring er en god vej at gå. Når vi endvidere må erkende, at en meget stor del af den private opsparring foregår i aktieselskaberne, er det indlysende, at vi ikke kan være med til en skattepolitik, som yderligere vil vanskeliggøre det for aktieselskaberne at lægge penge til side til nødvendige investeringer.

Min gruppe har naturligvis med stor interesse modtaget betænkningen fra udvalget om skattefri henlæggelser til investeringsfunds m. v., og vi har også set den højtærede finansministers netop fremsatte lovforslag herom. Dette problem er jo så stort, at ingen kan vente, at vi allerede skal have dannet os en endelig mening om dette materiale, og jeg må derfor også under henvisning til debatten forleden nøjes med at sige, at jeg ligesom mange andre beklager, at udvalgets arbejde sluttede så sent, at vi ikke i dette folketingsår kan nå frem til en lovgivning på dette vigtige område.

Må jeg dernæst fremhæve, at venstre anser det for at være af stor vigtighed, at